

Arrest

nr. 143 426 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 februari 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Bij beslissing van 25 juli 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 10.08.1999 heeft mevrouw [K.S.] asiel aangevraagd in België. Deze aanvraag werd op 13.02.2002 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, aan betrokkene betekend op 15.03.2002. De duur van de asiel procedure namelijk 2 jaar en 7 maanden was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Bovendien heeft betrokkene bij het indienen van deze asielaanvraag de Belgische overheid willen misleiden door gebruik te maken van een valse identiteit.

Betrokkene verwijst naar het feit dat zij op 05.04.1993 in Albanië gehuwd is met de heer [K.M.], die over verblijfsrecht in België beschikt. Zij stelt dat zij samen met hem een gezin vormt en zij verklaart dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou inhouden van het artikel 8 EVRM. Echter, wat de vermeende schending van dit artikel betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven. In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS20juli 1994, nr. 48.653; RvS 13december2005, nr. 152.639).

Betrokkene verwijst ook naar het feit dat zij en de heer [K.M.], samen 3 kinderen hebben en zij stelt dat bij een terugkeer naar het land van herkomst de artikelen 3, 5 en 9 van het kinderrechtenverdrag geschonden zouden worden. Echter wat de vermeende schending van het Verdrag inzake de rechten van het kind betreft, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State het volgende heeft verklaard "Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd" (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in arrest 107.495 van 29.07.2013 hierbij nog opgemerkt dat "vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat zij evenmin concreet verduidelijken of aantonen dat de bestreden beslissing de belangen van hun kinderen schaadt, des te meer daar een terugkeer naar het land van herkomst van de kinderen niet steeds noodzakelijkerwijze tegen hun belang is. "

Het staat de heer [K.M.] vrij om zijn echtgenote en kinderen eventueel tijdelijk te vergezellen naar hun land van herkomst.

Verder verwijst mevrouw [K.S.] naar het feit dat haar kinderen hier naar school gaan. Dit feit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Zij heeft ook steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 13.03.2002 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen

van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien dient te worden opgemerkt dat haar dochter [K.E.] reeds 18 jaar oud is en bijgevolg niet meer leerplichtig. Zij legt geen bewijzen voor dat zij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien zij toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan zij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten. Wat betreft de opmerking dat het jongste kind in België geboren is, toont betrokkene niet aan dat dit kind over verblijfsrecht beschikt. Mevrouw [K.S.] beweert dat het kind voldoet aan de voorwaarde van het artikel 11 bis van het Wetboek Belgische Nationaliteit en dat zij en haar echtgenoot een verklaring zullen afleggen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand teneinde de Belgische nationaliteit toe te kennen aan hun kind. Echter toont zij dit niet aan en kan evengoed uit de studie van het administratief dossier van betrokkenen worden opgemaakt dat [K.E.], de Belgische nationaliteit heeft verkregen. Bijgevolg kan dit element niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

Betrokkene legt een kopie van de arbeidsovereenkomst voor die de heer [K.M.], op 19.03.2011 met Bvba Mady heeft ondertekend. Maar zij toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen. Evenmin legt zij bewijzen voor dat hij deze overeenkomst nog actueel is en dat de heer [K.M.] effectief bij dit bedrijf tewerkgesteld is.

De elementen van integratie, namelijk het feit dat zij verklaringen voorlegt waarin gesteld wordt dat zij Nederlands spreekt en dat zij goed geïntegreerd is, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Betrokkene heeft, zoals vermeld, de Belgische overheid willen misleiden door bij haar asielaanvraag een andere identiteit op te geven".

1.3. Eveneens op 25 juli 2014 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

" (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

Het minderjarige kind, [K.E.], geboren te [...] op [...], dient zijn moeder te vergezellen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: wettig verblijf verstreken sinds 29.07.2011. Uit het paspoort dat betrokkene in het verleden heeft voorgelegd, blijkt dat zij op 29.04.2011 België is binnengereisd (inreisstempel). De toegestane termijn van 90 dagen is intussen ruimschoots overschreden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: *"Schending van het art. 8 E.V.R.M. en van de artikelen 3, 5 en 9 Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Manifest gebrek aan motivering en kennelijke appreciatiefout wat een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheids-plicht".*

Verzoekster betoogt als volgt:

"1. Eerste onderdeel: Betreffende de integratie van verzoekster en haar kinderen, het feit dat verzoekster en haar kinderen sedert 1999 in België verblijven, de Nederlandse taal machtig zijn en de echtgenoot en vader van de kinderen in België legaal verblijft en tewerkgesteld is.

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing onterecht stelt dat verzoekster en haar kinderen sinds 1999 in België verblijven en sedert 2002 in illegaal verblijf hebben genesteld en dat verzoeksters echtgenoot zijn echtgenote en kinderen tijdelijk kan vergezellen naar hun land van herkomst.

Dat evenwel verweerders onontvankelijkheidsbeslissing niet getuigt van een zorgvuldig bestuur en schending inhoudt van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het evenredigheidsbeginsel.

Dat immers nergens uit de motivering van deze beslissing blijkt dat dat minste onderzoek werd gewijd aan de gevolgen van een terugkeer van verzoekster en haar kinderen na meer dan 15 jaar verblijf in België naar hun land van herkomst, waardoor ze van hun vader, die in België tewerkgesteld is, voor onbepaalde tijd worden gescheiden.

Dat door verweerder geenszins een onderzoek werd uitgevoerd of verzoekster en haar drie kinderen bij een terugkeer naar Albanië kunnen opgevangen worden door familieleden of door een sociale organisatie. Dat evenmin verweerder rekening hield met het feit dat verzoeksters echtgenoot in België vast tewerkgesteld is met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en dat een eventuele terugkeer van haar echtgenoot, zelfs als deze maar tijdelijk zou zijn, derhalve betekent dat hij deze tewerkstelling zal verliezen en dus derhalve niet meer kan voorzien in het onderhoud van zijn gezin !!

Dat verweerder immers nalaat rekening te houden dat bij een terugkeer naar Albanië van het ganse gezin, zelfs al zou dit maar tijdelijk zijn, er een huisvesting in Albanië moet mogelijk zijn en bovendien voldoende inkomsten om een gezin van 5 personen blijvend te onderhouden.

Daarnaast laat verweerder na rekening te houden met het feit dat verzoekster, haar echtgenoot en hun kinderen hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met de schoolgaande kinderen (cf. infra), geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekster en haar kinderen om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn. Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

2. Tweede onderdeel: Betreffende het schoolgaan van de kinderen van verzoekster

Overwegende dat de onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat het feit dat haar kinderen hier naar school gaan niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid omdat er niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden en dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur zou behoeven die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn. Daarnaast stelt de onontvankelijkheidsbeslissing dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf en dat haar dochter [E.] geen schoolattest zou hebben neergelegd.

Eerst en vooral wil verzoekster opmerken dat verweerder volledig onterecht stelt dat door haar niet werd aangetoond dat haar dochter [E.] in België school loopt.

Verzoekster heeft wel degelijk een attest van schoolbezoek neergelegd waaruit blijkt dat haar dochter [E.] sedert 1.09.2009 school loopt aan de VIP School te Gent, Martelaarslaan 13 (cf. stuk 2).

Dat verzoekster verwijst naar wat hierboven onder het eerste onderdeel is aangehaald betreffende het verwijt dat verzoekster zich zouden hebben "genesteld in illegaal verblijf", wat wordt geacht integraal te zijn hernomen.

Dat verweerders verwijzing naar de vermeende fout van de ouder, met name het "zich nestelen in illegaal verblijf", geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat de vader van de kinderen in België legaal verblijf en mede instaat voor hun onderhoud en opvoeding, dat verzoeksters kinderen sedert jaren school lopen België en het in het belang van de kinderen geenszins redelijk verantwoord is dat hun kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar haar land van herkomst voor onbepaalde tijd.

Door verweerder werden geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van kinderen naar het land van herkomst na jarenlange afwezigheid op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat haar kinderen hier naar school gaan niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent.

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte

(cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 20031).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Dat de motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing als zou de opleiding van het kind kan verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises „ qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période „ qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 20032) ;

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn zijn arrest dd. 11 december 20073 duidelijk dat “het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak”.

Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekster, in combinatie met een in België legaal werkende vader, wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat haar kinderen zeker een schooljaar zullen missen bij een terugkeer naar hun land van herkomst om aldaar hun aanvraag in te dienen.

Dat de bestreden beslissing daarom ook een kennelijk gebrekkige motivering inhoudt, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2. Het eerste middel ontbeert een concrete uitleg aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM en de aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

2.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. In de eerste bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt zij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

2.7. Verzoekster werpt op, *“Dat immers nergens uit de motivering van deze beslissing blijkt dat dat minste onderzoek werd gewijd aan de gevolgen van een terugkeer van verzoekster en haar kinderen na meer dan 15 jaar verblijf in België naar hun land van herkomst, waardoor ze van hun vader, die in België tewerkgesteld is, voor onbepaalde tijd worden gescheiden”*. Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoekster dit niet heeft aangehaald in haar in punt 1.1.bedoelde aanvraag en de verwerende partij dan ook niet kan verwijten kennelijk onredelijk of onzorgvuldig tewerk te zijn gegaan door hiermee geen rekening te houden of hieromtrent niet te motiveren. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat de bestreden beslissingen niet meer inhouden dan een tijdelijke scheiding opdat verzoekster zich in het land van herkomst in regel kan stellen met de immigratiewetgeving, zodat de verwerende partij bijkomend ook niet de gevolgen van een onbepaalde scheiding dient te bekijken.

2.8. Verzoekster werpt op *“Dat door verweerder geenszins een onderzoek werd uitgevoerd of verzoekster en haar drie kinderen bij een terugkeer naar Albanië kunnen opgevangen worden door familieleden of door een sociale organisatie” en “Dat verweerder immers nalaat rekening te houden dat bij een terugkeer naar Albanië van het ganse gezin, zelfs al zou dit maar tijdelijk zijn, er een huisvesting in Albanië moet mogelijk zijn en bovendien voldoende inkomsten om een gezin van 5 personen blijvend te onderhouden.”* Te dezen dient de Raad eens te meer op te merken dat verzoekster dit niet heeft aangehaald in haar in punt 1.1.bedoelde aanvraag en de verwerende partij dan ook niet kan verwijten kennelijk onredelijk of onzorgvuldig tewerk te zijn gegaan door hiermee geen rekening te houden of hieromtrent niet te motiveren.

2.9. Verzoekster werpt op *“Dat evenmin verweerder rekening hield met het feit dat verzoeksters echtgenoot in België vast tewerkgesteld is met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en dat*

een eventuele terugkeer van haar echtgenoot, zelfs als deze maar tijdelijk zou zijn, derhalve betekent dat hij deze tewerkstelling zal verliezen en dus derhalve niet meer kan voorzien in het onderhoud van zijn gezin !!" Te dezen dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissingen de echtgenoot van verzoekster niet verplichten om zijn gezin te vergezellen bij hun tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. De eerste bestreden beslissing stelt niet meer dan *"Het staat de heer [K.M.] vrij om zijn echtgenote en kinderen eventueel tijdelijk te vergezellen naar hun land van herkomst."*

2.10. Waar verzoekster betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar integratie, dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist aangezien de eerste bestreden beslissing duidelijk en op pertinente wijze stelt: *"De elementen van integratie, namelijk het feit dat zij verklaringen voorlegt waarin gesteld wordt dat zij Nederlands spreekt en dat zij goed geïntegreerd is, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."*

2.11. Voor het overige blijkt de overtuiging van verzoekster dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald en dat verwerende partij ten onrechte anders geoordeeld heeft, maar hiermee kan zij de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste onderdeel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.12. Waar verzoekster stelt dat de eerste bestreden beslissing ten onrechte stelt dat voor de oudste dochter niet werd aangetoond dat zij alhier school loopt, kan ze zelfs indien deze kritiek terecht is, de eerste bestreden beslissing op dit punt niet aan het wankelen brengen omdat deze ook nog stelt: *"Bovendien dient te worden opgemerkt dat haar dochter [K.E.] reeds 18 jaar oud is en bijgevolg niet meer leerplichtig."* en *"Indien zij toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan zij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten"* en verzoekster hiertegen niets inbrengt.

2.13. Verzoekster uit kritiek op de overweging, *"Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf"*, maar deze kan beschouwd worden als een overtoollige overweging. Kritiek op een overtoollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.14. Verzoekster is van oordeel, *"Door verweerder werden geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van kinderen naar het land van herkomst na jarenlange afwezigheid op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt"*, maar te dezen dient de Raad eens te meer op te merken dat verzoekster dit niet heeft aangehaald in haar in punt 1.1.bedoelde aanvraag en de verwerende partij dan ook niet kan verwijten kennelijk onredelijk of onzorgvuldig tewerk te zijn gegaan door hiermee geen rekening te houden of hieromtrent niet te motiveren in de eerste bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing houdt voorts geen gedwongen verwijdering in zodat ook daar verzoeksters verwachting geen grond vindt.

2.15. Verzoekster brengt niets in concreto in tegen de pertinente overwegingen in de eerste bestreden beslissing, *"Verder verwijst mevrouw [S.K.] naar het feit dat haar kinderen hier naar school gaan. Dit feit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."* Een algemene verwijzing naar arresten van de Raad van State en van de Raad volstaat te dezen niet om voormelde overwegingen te doen wankelen. De bestreden beslissingen strekken er niet toe te stellen dat het schooljaar dat begonnen werd dient te worden afgebroken. Het staat verzoekster vrij te dien einde de verlenging van de uitvoeringstermijn van de tweede bestreden beslissing te vragen.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

Het eerste middel is dienvolgens, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.16. In een tweede middel werpt verzoekster op, *"schending van het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag en het artikel 22bis, tweede lid, van de Belgische Grondwet"*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Overeenkomstig het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag en het artikel 22bis, tweede lid, van de Belgische Grondwet hebben de kinderen van verzoekster het recht gehoord te worden in elke aangelegenheid of (gerechtelijke of bestuurlijke) procedure die op hen betrekking heeft.

Dat een onontvankelijkheidsbeslissing wordt genomen zonder dat verzoekster kinderen voorafgaandelijk werd gehoord. Dat het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft .

Verzoekster verwijzen dienaangaande naar het arrest dd. 29.05.2008 nr. 12070 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd geoordeeld dat art. 12 van het Kinderrechtenverdrag DIRECTE WERKING HEEFT.

Overigens is volgens het artikel 22bis, tweede lid, van de Belgische Grondwet het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Dat nergens uit de motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zou teweegbrengen niet alleen op pedagogisch maar ook op menselijk vlak.

Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer de kinderen, die toch geen enkele fout treft, ernstige schade zou lijden.

Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van de kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken.

Dat verweerder een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van het kind van verzoekster”.

2.17. Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet, dat handelt over het belang van het kind, kan verzoekster zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen (cf. RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Dezelfde vaststelling geldt voor artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag. Alleszins en nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster zich beroept op het belang van het kind, doch te dezen niet optreedt als wettelijk vertegenwoordiger van haar ondertussen enig minderjarig kind, K.E., dient de Raad op te merken dat het belang van de kinderen behartigd werd door verzoekster bij het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, waarbij ze alle elementen en stukken naar voren kon brengen die haar kinderen aanbelangen, quod in casu. In deze omstandigheden dringt zich geen gehoor op van de kinderen en verzoekster toont ook niet aan op welke wijze het horen van haar kinderen had kunnen leiden tot andersluidende beslissingen. De tweede bestreden beslissing houdt voorts geen gedwongen verwijdering in, zodat verwerende partij niet moet motiveren aangaande de gevolgen ervan voor de kinderen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.18. In een derde middel werpt verzoekster op, *“schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging”.*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met de belangen van de kinderen en het gezins- en familieleven van verzoekster in België.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.

2.19. Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar betoog dat de tweede bestreden beslissing nog diende rekening te houden met de elementen die opgesomd zijn in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, daar waar verzoekster de kans kreeg om alle elementen die haar aanbelangen op te nemen in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en daar waar verwerende partij hieromtrent gemotiveerd heeft in de eerste bestreden beslissing. Verzoekster toont ook niet aan dat mocht ze in dit verband gehoord zijn, zij

nog andere elementen had verstrekt die ertoe zouden geleid hebben dat er geen verwijderingsmaatregel getroffen werd. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar dienaangaande stelde, wat in se al in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van 74/13) :

1) Hoger belang van het kind: 2 meerderjarige kinderen, minderjarig kind volgt de moeder, tijdelijke scheiding

2) Gezin- en familieleven: tijdelijke scheiding, vader toont niet aan dat hij gezin niet kan vergezellen

3) Gezondheidstoestand: geen elementen die wijzen op gezondheidsproblemen.”

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA